

บทที่ 4

อภิปรายผลวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการฝึกการอ่านซ้ำต่ออัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย สรุปได้ดังนี้

ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 และข้อ 3 ดังแสดงไว้ในตารางที่ 11 พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มอ่านซ้ำ 3 ครั้ง 4 ครั้ง และ 5 ครั้ง มีอัตราเร็วไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุม และภายในกลุ่มทดลองไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความแตกต่างของอัตราเร็วในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแม้ว่าไม่แตกต่างถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของอัตราเร็วในการอ่านหลังการทดลอง (ตารางที่ 10) เห็นได้ว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มมีอัตราเร็วในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนกับครูตามปกติ

ผลการวิจัยที่พบครั้งนี้สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. นักเรียนไม่มีแรงจูงใจในการอ่าน เนื่องในงานวิจัยนี้ขาดการให้การเสริมแรงเพื่อสร้างแรงจูงใจในการอ่านเรื่อง ซึ่งอาจทำให้เมื่อฝึกอ่านนักเรียนในกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจฝึกอ่าน จึงเป็นผลทำให้อัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนในกลุ่มทดลองไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุม และภายในกลุ่มทดลองเองก็ไม่พบความแตกต่างเช่นกัน และในการวิจัยนี้ไม่มีการให้ข้อมูลป้อนกลับที่ถูกต้องว่านักเรียนแต่ละคนในกลุ่มทดลองมีอัตราเร็วในการอ่านแต่ละครั้งเท่าไร ผู้วิจัยเพียงกำหนดให้นักเรียนเป็นผู้บันทึกเวลาในการอ่านแต่ละครั้งของนักเรียนเอง ซึ่งนักเรียนอาจบันทึกเวลาที่ใช้อ่านที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง นอกจากนั้นแล้วในระหว่างการฝึกผู้วิจัยมิได้กำหนดเกณฑ์อัตราเร็วในการอ่านที่นักเรียนต้องกระทำได้ในแต่ละวันของการฝึก ซึ่งอาจส่งผลให้นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มมีพฤติกรรมการอ่านในลักษณะอ่านไปเรื่อยๆ ให้ครบตามจำนวนครั้งที่กำหนดโดยมิได้สนใจเรื่องของการเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านมากนัก จึงทำให้กลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มมีอัตราเร็วในการอ่านไม่แตกต่างกันเอง และไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุมด้วย ถ้าการฝึกมีการกำหนดเกณฑ์อัตราเร็วในการอ่าน มีการให้ข้อมูลป้อนกลับอย่างทันทีและถูกต้อง

แม่นยำ และให้การเสริมแรงเข้าช่วยเพื่อสร้างแรงจูงใจในการอ่าน นักเรียนในกลุ่มทดลองอาจมีความสามารถในการอ่านทั้งอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น

2. เนื้อเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนฝึกอ่าน อาจเป็นเรื่องที่นักเรียนในกลุ่มทดลองขาดความสนใจในการต้องการอ่านอย่างแท้จริง ซึ่งส่งผลให้เมื่อฝึกอ่านนักเรียนเบื่อหรือไม่ต้องการอ่านหรือมีพฤติกรรมอ่านเรื่องให้ครบตามจำนวนครั้งเท่านั้น จึงทำให้ไม่พบความแตกต่างของอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และไม่แตกต่างกันภายในกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มเองด้วยดังนั้นในการเลือกเรื่องฝึกควรให้นักเรียนเป็นผู้เลือกอ่านเองตามความสนใจของนักเรียนแต่ละคน อาจจะทำให้พบว่าเมื่อฝึกการอ่านซ้ำโดยให้นักเรียนเลือกเรื่องอ่านตามความสนใจของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนอาจมีอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น

3. นักเรียนมีพฤติกรรมการอ่านแตกต่างกัน เช่น นักเรียนบางคนอ่านคำศัพท์ได้ถูกต้อง แต่อ่านอย่างช้า ๆ บางคนเว้นจังหวะการอ่านนาน บางคนย้อนกลับไปอ่านข้อความเดิมที่อ่านมาแล้ว บางคนอ่านเพื่อให้มีน้ำเสียงแสดงอารมณ์ตามเนื้อเรื่องที่อ่าน ในขณะที่บางคนเมื่อพบคำยากจะเว้นคำยากไปไม่อ่าน หรืออ่านข้ามบรรทัด หรือเพิ่มคำศัพท์อื่นเข้ามา อ่านลากเสียงยานคาง หรืออ่านผิดไปจากเสียงเดิม เพราะเพิ่มวรรณยุกต์ต่าง ๆ เข้าไป องค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้อาจจะส่งผลต่ออัตราเร็วในการอ่าน เนื่องจากการมีพฤติกรรมการอ่านดังกล่าวทำให้นักเรียนใช้เวลาอ่านเพิ่มขึ้นเมื่อคำนวณหาอัตราเร็วในการอ่าน ทำให้นักเรียนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมามีอัตราเร็วในการอ่านต่ำ

อย่างไรก็ดีจากการสังเกตการอ่านของนักเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่ม นักเรียนจะมีความระมัดระวังในการอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง ยิ่งเมื่ออ่านคำศัพท์ไม่ถูกต้องเขาจะย้อนทวนกลับไปคำศัพท์นั้นอีกครั้ง หรือบางคนย้อนกลับไปอ่านทวนทั้งประโยคที่มีคำศัพท์นั้น นักเรียนเป็นกังวลกับความถูกต้องในการออกเสียง ร หรือ ล และคำควบกล้ำ จึงทำให้นักเรียนใช้เวลาในการอ่านเพิ่มขึ้น Samuels (1974: 572) แสดงความเห็นไว้ว่า การที่ผู้อ่านตระหนักถึงเรื่องความถูกต้องในการอ่านออกเสียงมากกว่าอัตราเร็วในการอ่าน เมื่อสอนอ่านในห้องเรียน เป็นสิ่งที่สร้างปัญหาเมื่อฝึกการอ่านด้วยวิธีการอ่านซ้ำเพื่อเพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน (น.572)

4. การอ่านออกเสียงทำให้นักเรียนอ่านได้ช้าลง เพราะต้องเปล่งเสียงออกมาทุกคำ มีการเว้นจังหวะการอ่านนานกว่าการอ่านในใจ (Dechant,1970:30) นอกจากนั้นการอ่านออกเสียงประกอบด้วยขั้นตอนมากกว่าการอ่านในใจคือ เมื่อรับภาพตัวอักษรไปแปลความหมายที่สมองแล้วจึงจะส่งต่อไปยังอวัยวะเปล่งเสียงให้เปล่งเสียงออกมาอีกครั้ง เมื่ออ่านออกเสียงผู้อ่านจึงต้องระมัดระวังทั้งในเรื่องการออกเสียงให้ชัดเจนเพื่อความถูกต้อง และในขณะที่กำลังอ่านออกเสียงอยู่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจความหมายข้อความที่อ่านขณะเวลาเดียวกันด้วย อัตราเร็วในการอ่านออกเสียงจึงถูกจำกัดด้วยความระมัดระวังในการอ่านให้ถูกต้อง (Dechant,1970:30) แต่การอ่านออกเสียงสามารถใช้ตรวจสอบพฤติกรรมการอ่าน และใช้ฝึกเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนที่แสดงออกมาได้มากกว่าการอ่านในใจ เช่น การอ่านผิด เนื่องจาก การอ่านได้ถูกต้องเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งของทักษะในการอ่าน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การอ่านออกเสียงในการวิจัย

การที่นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ในเรื่องได้ถูกต้องนั้น ตามแนวความคิดประมวลผลข้อมูลอย่างอติโนมิติในการอ่านอธิบายไว้ว่า เมื่อถอดรหัสได้ถูกต้อง ผู้อ่านย่อมเข้าใจความหมายของคำคำนั้น และใช้การใส่ใจเข้าช่วยในการทำความเข้าใจประโยค หรือเนื้อหาในเรื่องที่อ่านเมื่อมีคำนั้นปรากฏอยู่ (Samuels,1979 ; Levy et. al 1993) ซึ่งการอ่านคำศัพท์ได้ถูกต้องเป็นสิ่งหนึ่งที่จะอาจจะไปปรับปรุงการเกิดความเข้าใจในการอ่านได้ (Bett,1946 ; McComick and Samuels,1979 ; Shankweiler and Liberman,1972 อ้างถึงใน Herman,1985 :555 ซึ่งจากเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัยภายหลังการทดลอง โดยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดไว้ใช้ทดสอบอัตราเร็วในการอ่าน ในระยะก่อนการทดลองอีกครั้งหลังจากการทดลองสิ้นสุดลง พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มมีความถูกต้องในการอ่านเรื่องดังกล่าวเพิ่มขึ้น ดังตารางที่ 1 ที่แสดงไว้ในภาคผนวก การอ่านได้ถูกต้องมากขึ้นของนักเรียน อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ใช้อธิบายถึงผลการวิจัยที่พบว่าหลังการฝึก กลุ่มอ่านซ้ำ 3 ครั้ง 4 ครั้ง และ 5 ครั้ง มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกับกลุ่มควบคุม (ตารางที่ 12)

อย่างไรก็ตามหลังจากได้รับการฝึกหัดซ้ำสัปดาห์การพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองอาจยังอยู่ในขั้นความถูกต้อง (accuracy stage) (Samuel,1979:406)โดยที่ผู้อ่านในขั้นนี้ขณะอ่านผู้อ่านยังคงใช้การใส่ใจเข้าช่วยทั้งในการถอดรหัสและทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านอยู่ เมื่ออ่านออกเสียงจะอ่านได้ถูกต้อง (accuracy) แต่ยังไม่คล่อง (อ่านซ้ำ ตะกุกตะกักบ้างบางครั้ง และยังอ่านผิด) และทักษะการอ่านเข้าใจความยังไม่พัฒนาถึงระดับดีที่จะจัดให้ผู้อ่านคนนั้น

อยู่ในขั้นอัตโนมัติ (automatic stage) (อ่านออกเสียงได้เร็วกว่าการพูดตามปกติ ทำความเข้าใจเรื่องขณะกำลังอ่านออกเสียงได้เลย) ดังนั้นหลังการฝึกนักเรียนกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่ม จึงอาจได้รับประโยชน์จากการฝึกอยู่ในขั้นความถูกต้อง คือนักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้องและเข้าใจความหมายของคำที่อ่านถูกต้องมากกว่าก่อนการทดลอง แต่อาจยังไม่สามารถนำความหมายของคำไปใช้เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาสำคัญของเรื่องได้ไม่มากนัก เมื่อติดตามผลการทดลอง จึงไม่พบว่ามีคะแนนความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกับกลุ่มควบคุม ดังนั้นผู้วิจัยเชื่อว่าถ้าใช้เวลาในการฝึกยาวนานกว่านี้ นักเรียนในกลุ่มทดลองน่าจะมีอัตราเร็วในการอ่านเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

นอกจากนั้นการติดตามผลกระทำในช่วงระยะเวลาที่นักเรียนเสร็จสิ้นการสอบปลายภาค และโรงเรียนใกล้จะปิดภาคการศึกษา ทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองไม่ตั้งใจทำแบบทดสอบสังเกตได้จากการที่นักเรียนใช้เวลาในการทำแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบประมาณ 8-10 นาที และทำแบบทดสอบโคลซโดยใช้เวลาประมาณ 25-30 นาที

อย่างไรก็ตาม เมื่อแยกวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจในการอ่านที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบและแบบทดสอบโคลซ ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล พบว่าหลังการทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองสามกลุ่มมีคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ และระยะติดตามผลไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุม แต่คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบโคลซหลังการทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดังแสดงไว้ในภาคผนวกตารางที่ 9,10,11 และ 12) นั่นคือ นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มสามารถคิดหาคำมาเติมในช่องว่างได้สอดคล้องกับเนื้อหาในเรื่องนั้นได้ ซึ่งแสดงถึงความเข้าใจเรื่องราวของนักเรียนว่าเกิดการพัฒนาขึ้นนักเรียนจึงสามารถคิดหาคำมาเติมผูกเรื่องให้ได้ความหมายตามความหมายเดิมได้

สำหรับคะแนนความเข้าใจในการอ่าน และอัตราเร็วในการอ่านหลังการฝึก ของกลุ่มอ่านซ้ำ 3 ครั้ง 4 ครั้ง และ 5 ครั้ง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่อ่านซ้ำ 4 ครั้ง และ 5 ครั้งไม่ตั้งใจอ่านในครั้งที่ 4 หรือครั้งที่ 5 ซึ่งอาจเกิดจากความเหนื่อยล้าจากการอ่านออกเสียง ผู้วิจัยสังเกตว่า นักเรียนบางคนมักจะขอลดจำนวนครั้งที่อ่าน บางคนหยุดอ่านเมื่ออ่านเนื้อเรื่องได้เพียงครั้งเดียวของการอ่านครั้งที่ 4 บางคนอ่าน ๆ หยุด ๆ และบางคนเร่งอ่านเพื่อให้จบโดยอ่านผิดๆถูกๆ และไม่ตั้งใจอ่านมากนัก นอกจากนั้นในระยะช่วงการทดลองฝึกอ่านโดยใช้การอ่าน

ออกเสียง เมื่อนักเรียนในกลุ่มทดลองอ่านออกเสียงจึงอาจเกิดเสียงดังรบกวน และทำให้นักเรียนมีสมาธิในการทำควมเข้าใจสิ่งที่ฝึกอ่านได้ไม่มากเท่าที่ควร รวมทั้งไม่มีการให้ข้อมูลป้อนกลับอย่างทันทีและถูกต้อง ขาดการสร้างแรงจูงใจในการอ่าน และอีกทั้งนักเรียนในกลุ่มทดลองที่อ่านซ้ำ 4 ครั้งและ 5 ครั้ง บางคนเป็นนักกีฬาและเชียร์ลีดเดอร์ของโรงเรียน จึงทำให้ขาดการฝึกในวันเพื่อไปซ้อมและแข่งขันกีฬา ซึ่งผู้วิจัยแก้ไขโดยให้นักเรียนเหล่านี้ไปอ่านและทำแบบฝึกหัดหลังอ่านที่บ้านในวันถัดมา ดังนั้น ทักษะที่เกิดจากการฝึกหัดเพื่อเพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน และการทำความเข้าใจส่วนประกอบของประโยค หรือข้อความต่าง ๆ จึงไม่เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร ทำให้คะแนนความเข้าใจในการอ่าน และอัตราเร็วในการอ่านของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

การพัฒนาความสามารถในการอ่านจำเป็นที่จะต้องใช้เวลาในการฝึกฝน ดังนั้น ผู้วิจัยเชื่อว่าถ้าใช้ระยะเวลาฝึกยาวนานกว่านี้ กลุ่มทดลองน่าจะมีความสามารถในการอ่านมากขึ้น ดังงานวิจัยของ Dahl และ Samuels (1979) ที่ใช้เวลาฝึกนักเรียนที่ด้อยความสามารถทางการอ่าน (Poor reader) จำนวน 4 คน เป็นเวลา 8 เดือน จึงพบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น Frost (1990) ใช้เวลาฝึกการอ่านซ้ำ 14 สัปดาห์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนของการสรุปความคิดหลักของเรื่องเพิ่มขึ้น Morgan และ Lyon (1979) ใช้เวลาฝึกการอ่านซ้ำเป็นเวลา 14 สัปดาห์ ให้แก่นักเรียนที่ด้อยความสามารถทางการอ่าน จึงพบว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้น

ฉะนั้นการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านต่ำที่เป็นกลุ่มทดลอง เมื่อฝึกอ่านห้าสัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-7 ของการทดลอง) นักเรียนกลุ่มนี้ก็ยังมีปัญหาการอ่านอยู่ เช่น อ่านยังไม่คล่อง ยังมีการอ่านผิด และยังไม่สามารถจับใจความได้ครบถ้วน ผลการทดลองครั้งนี้จึงไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

จากเหตุผลที่กล่าวมาจึงเป็นเหตุผลที่น่าจะอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใดหลังการฝึกการอ่านซ้ำอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่าน ของนักเรียนกลุ่มทดลองจึงไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุม ถึงแม้ว่ากระบวนการฝึกการอ่านซ้ำโดยอ่านเรื่องเดิม แล้วทำการวัดความสามารถในการอ่านจากการอ่านเรื่องเดิมและเรื่องอื่นในงานวิจัยของ Dowhower (1979) จะพบผลการวิจัยว่านักเรียนมีอัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น แต่ในงานวิจัยนี้ต้องการศึกษาว่าความสามารถในการอ่านจากผลการฝึกการอ่านซ้ำเรื่อง 25 เรื่องถ่ายโยงไปสู่เรื่องอื่นได้หรือไม่ จากผลการวิจัยนี้

พบว่าหลังการฝึกนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่าน (อัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่าน) ไม่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากนักเรียนในกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านต่ำ และกระบวนการเท่าที่ได้ใช้ไปนั้นทำได้เพียงแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน แต่ยังไม่ได้ช่วยเพิ่มความสามารถ ถ้าแก้ไขข้อบกพร่องของเด็กได้หมดแล้วจากการฝึกโดยใช้เวลามากขึ้น คาดว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการฝึกน่าจะเพิ่มขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย